

Република Србија
ВИШИ СУД ЗАЈЕЧАР
Број П1.6/12
Датум 04.06.2013 год.
З а ј е ч а р

Виши суд у Зајечару и то судија Соња Филиповић, као судија појединац, у правној ствари тужилаца Синдикат РББ Бор ДОО „Независност“ Бор, ул. Кестенова бр.8, чији је законски заступник Часлав Гаврић из Бора и пуномоћник Новица Јовановић, адвокат из Крагујевца и Индустијског синдиката РТБ Бор Група, РББ Бор ДОО, ул. Кестенова бр.8, чији је законски заступник Рудолф Навијалић, а пуномоћник Гордана Љупковић, адвокат из Зајечара против тужених РТБ Бор Група РББ Бор у реструктуирању, чији је пуномоћник Оливера Јашаревић и адвокат Миомир Милосављевић из Бора и Самосталног синдиката РББ Бор Група, ул. Кестенова бр.8, чији је законски заступник Владимир Стефановић из Бора, ради утврђивања ништавости Колективног уговора, после одржане и закључане главне и јавне расправе донео је дана 04.06.2013 године, следећу

ПРЕСУДУ

I УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужилаца Синдикат РББ Бор ДОО „Независност“ Бор и Индустијског синдиката РТБ Бор Група, РББ Бор ДОО против тужених РТБ Бор Група Рудници бакра Бор ДОО у реструктуирању и Самосталног синдиката РТБ Бор Група РББ Бор ДОО Бор и утврђује се да је ништав и не производи правно дејство Колективни уговор закључен између Самосталног синдиката РТБ Бор Група – РББ Бор ДОО и РТБ Бор Група РББ Бор ДОО у реструктуирању под бројем 126/2414 од 28.09.2012 године.

II ДЕЛИМИЧНО СЕ усваја предложена привремена мера тужилаца па се ставља ван снаге одредба чл.173. Колективног уговора ближе описаног у изреци пресуде под I, јер ова одредба није у сагласности са одредбом чл.75.Посебног – Гранског колективног уговора за металску индустрију Србије од 13.12.2011 године, док се вишак захтева за издавање привремене мере којом се стављају ван снаге одредбе чланова 27.,30.,48.,50.,68.,70.,71.,83.,94.,чл.105.ст.4.алинеја б., чл.138.ст.2. и ст.4. и чл.188.Колективног уговора код послодавца јер нису у сагласности са одредбама Посебног – Гранског колективног уговора за металску индустрију Србије, одбија као неоснован.

Издата привремена мера важиће до правноснажног окончања парнице која се код овог суда води под бројем П1.6/12.

III ОБАВЕЗУЈУ СЕ туженици да тужиоцу Индустијском синдикату РТБ Бор Група РББ Бор ДОО солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 51.000,00 динара, а другом тужиоцу Синдикату „Независност“ РББ Бор ДОО износ од 10.500,00 динара, све у року од 8 дана под претњом извршења.

Образложење

Тужиоци су појединачним тужбама против туженика навели да су туженици међусобно закључили Колективни уговор бр.126/2414 од 28.09.2012 године, који је објављен на Огласној табли туженог РТБ-а 28.09.2012 године и ступио је на снагу 06.10.2012 године, навели су да су појединим члановима овог Колективног уговора повређена права радника, те да одредбе овог Колективног уговора нису у складу са одредбама Посебног – Гранског колективног уговора за металску индустрију Србије од 13.12.2011 године. У тужби су тачно наведени спорни чланови и у чему се састоји повреда права радника, те је предложено издавање привремене мере којом би суд ставио ван снаге ове чланове Колективног уговора од 28.09.2012 године. Осим предњег тужиоци су у тужби и на расправама прецизирајући тужбени захтев тражили да суд утврди да је Колективни уговор од 28.09.2012 године ништав обзиром да није испоштована процедура приликом његовог доношења јер су 27.06.2012 године када су покренути преговори за закључење Колективног уговора између првотуженог као послодавца и репрезентативних синдиката првотужени са њима сачинио протокол о преговорима број 126/1445 од 05.07.2012 године, по коме су преговори започели, те после више састанака преговарачког тима послодавца и три репрезентативна синдиката урађен је и усаглашен предлог Колективног уговора код послодавца, али су остали спорни чланови који се односе на утврђивање основне зараде и накнада о којима је требало да се изјасни директор послодавца те да је потписивање Колективног уговора требало обавити 24.09.2012 године али је 20-так минута пре потписивања тужиоцима достављен сасвим други текст Колективног уговора, а не верзија усаглашеног текста, те да до потписивања није дошло, да је одређен нов датум за потписивање Колективног уговора 27.09.2012 године, али тада су тужиоци сазнали да је друготужени већ потписао спорни Колективни уговор са послодавцем те тужиоци спорни Колективни уговор нису ни потписали. Тражили су да суд поништи спорни Колективни уговор јер га нису потписали сви репрезентативни синдикати који су учествовали у преговарању. Трошкове су тражили и определили.

Тужени су у одговору на тужбу оспорили тужбени захтев као неоснован наводећи да непотписивање уговора од стране свих учесника у преговорима није основ за незаконитост Колективног уговора, те да је уговор потписао један од синдиката који је учествовао у преговорима, а он је репрезентативни синдикат и да је стога овај Колективни уговор закључен у складу са законом. Тужени није оспорио наводе да се приликом закључења спорног Колективног уговора послодавац није придржавао протокола од 05.09.2012 године, али су истакли да наведени протокол није био обавезујући, а како су преговори трајали дуже времена измениле су се и околности које су утицале на преговарање те је послодавац променио текст Колективног уговора и овакав текст понудио тужиоцима. Тужени су такође навели да уколико постоји несагласност одредаба Колективног уговора код послодавца и Посебног Колективног уговора примењују се одредбе акта више правне снаге, те да суд не може одлуком наложити како ће гласати спорне одредбе Колективног уговора. У завршној речи пуномоћник туженог РББ-а остао је при наводима из одговора на тужбу, те предложио одбијање тужбеног захтева и предложне привремене мере. Трошкове је тражио и определио.

Повереник туженог Самосталног синдиката је у завршној речи истакао да су наводи из тужбе тачни те је признао тужбени захтев.

На основу изведених доказа и оцене истих у смислу чл.8.ЗПП-а суд налази да је ваљало одлучити као у изреци, а из следећих разлога:

Суд је најпре тужбе тужилаца , а обзиром да потичу из истог чињеничног и правног основа , да су тужбени захтеви , као и захтев за издавање привремене мере истоветни, спојио ради једновременог расправљања у циљу економичности поступка.

Ценећи наводе туженог РББ-а да тужени Самостални синдикат током поступка није заступан од стране одговарајућег лица обзиром да је Љубиша Миљковић и даље председник и овлашћени представник Самосталног синдиката, суд налази да су ови наводи неосновани те да је Самостални синдикат заступао овлашћени представник – повереник Владимир Стефановић , као лице овлашћено за заступање и представљање Синдикалне организације Самосталног синдиката металаца Србије Рударско топионичарског басена Бор Групе „Рудници бакра Бор“ ДОО Бор. Ово стога што је Одлуком Регионалног одбора металаца за Источну Србију у Нишу од 31. јануара 2013. године Љубиша Миљковић искључен из чланства у Самосталном синдикату металаца Србије те аутоматски престаје да буде и председник Синдикалне организације Самосталног синдиката металаца Рудника бакра Бор. Овом одлуком су Љубиши Миљковић престала сва права и обавезе у самосталном синдикату металаца Србије. У потврдама Самосталног синдиката металаца Србије број 12/1, 12/2 од 31.01.2013 године стоји да је Љубиши Миљковић одузето овлашћење за заступање и представљање Синдикалне организације Самосталног синдиката металаца РТБ Бор Групе РББ Бор ДОО Бор са седиштем у Бору у ул. Ђорђа Вајферта бр.30а, јер је 31.01.2013 године искључен из чланства у овом Синдикату чиме му је престао мандат на функцији председника , а Драгиша Трујкић је постављен за повереника и овлашћено лице за заступање и представљање ове Синдикалне организације. На основу жалбе Љубише Миљковић од 07.02.2013 године, обавештења Синдикалне организације Самосталног синдиката металаца РББ упућеног од стране Регионалног одбора металаца за источну Србију у Нишу од 13.02.2013 године и службене белешке од 13.02.2013 године утврђује се да је на одлуку о искључењу из чланства Љубиша Миљковић изјавио жалбу, да је ова жалба одбијена на седници Комисије за жалбе Регионалног одбора Самосталног синдиката металаца Србије за источну Србију са седиштем у Нишу, а која је одржана 13.02.2013 године, те да је одлука коначна , да је ово познато и Љубиши Миљковић обзиром да је радник писарнице са истом упознала секретарицу Синдиката рудара Србије, а ова је исту одбила да прими 13.02.2013 године. На основу записника треће седнице Скупштине Самосталног синдиката РТБ Бор одржане 31.01.2013 године утврђено је да је Љубиша Миљковић овлашћени представник новоформираног синдиката – Синдиката рудара Србије са седиштем у Бору , те да је као такав овлашћен да поднесе захтев за регистрацију синдиката Министарству за рад, запошљавање и социјалну политику Републике Србије.

На основу одлуке Регионалног одбора металаца Самосталног синдиката металаца Србије за источну Србију донете у Нишу 18.03.2013 године утврђује се да је одлука од 31.01.2013 године о именовању Драгише Трујкић за повереника Самосталног синдиката металаца РТБ Бор РББ Бор стављена ван снаге, а да је за повереника именован Владимир Стефановић. На основу потврде број 12/3 од 19.03.2013 године утврђује се да је Владимир Стефановић лице овлашћено за заступање и представљање Синдикалне организације Самосталног синдиката металаца Србије РТБ Бор Група РББ ДОО Бор.

У чл.4.ст.4.Правилника о упису Синдиката у регистар („Службени гласник РС“бр.50/2005 и 10/2010) стоји: „Ко се сматра лицем овлашћеним за заступање и представљање утврђује се на основу акта Синдиката или Синдиката основаног за територију Републике за Синдикат који је члан тог Синдиката, у складу са Статутом или другим општим актом Синдиката“. На основу одлуке од 05.09.2009 године утврђује се да је Синдикална организација рудници бакра Бор приступила Самосталном синдикату металаца Србије. Ову

одлуку потписао је председник Самосталног синдиката и оверио печатом „Самостални синдикат бакра Бор - Самостални синдикат металаца Србије“. Са свега напред наведеног суд налази да је Самостални синдикат РББ Бор огранак Самосталног синдиката металаца Србије, те да је на основу потврде од 19.03.2013 године Владимир Стефановић лице овлашћено за заступање и представљање Синдикалне организације Самосталних синдиката металаца Србије РТБ Бор Групе РББ Бор, те да је тужени Самостални синдикат у поступку заступан од стране овлашћеног лица.

Одлуком о примени Посебног – Гранског колективног уговора за металску индустрију Србије на све послодавце који обављају ове делатности утврђено је да се одредбе овог Колективног уговора примењују и на послодавце који обављају делатности за које је овај Колективни уговор закључен, а који нису учествовали у његовом закључивању. Ову одлуку донео је Министар рада и социјалне политике 23.04.2012 године под бројем 110-00-1224/2011-02. На основу овога суд налази да се Колективни уговор за металску индустрију Србије, као Грански Колективни уговор примењује и на РТБ Бор- Група , РББ Бор ДОО , као послодавца приликом закључења спорног Колективног уговора.

Током поступка међу странкама није било спорно да су сва три синдиката репрезентативни синдикати те да је РББ као послодавац са истима закључио протокол о преговорима за закључивање Колективног уговора од 05.07.2012 године а у циљу уређивања поступка преговарања за закључење Колективног уговора , којим су се послодавац и репрезентативни синдикати обавезали да преговарају, утврђен је број чланова преговарачког тима сваког од синдиката и послодавца, утврђено је време започињање преговора за закључење Колективног уговора, начин одржавања преговора, време и место те рок за окончање овог преговора.

На основу решења о именовану одбора за преговоре ради закључења Колективног уговора код послодавца од 07.04.2012 године именовани су чланови одбора за преговоре од стране послодавца. На основу одлуке Синдиката „Независност“ од 05.07.2012 године о именовану чланова одбора за преговоре ради закључења Колективног уговора и Анекса ове одлуке од 19.09.2012 године именовани су чланови одбора за преговоре од стране синдиката „Независност“. На основу одлуке Индустијског синдиката РТБ Бор РББ ДОО од 27.06.2012 године и овлашћења датих Младену Урсловић и Рудолфу Навијалић утврђује се да ови представници Индустијског синдиката представљају преговарачки одбор испред овог синдиката у поступку преговарања за закључење Колективног уговора.

Међу странкама такође није било спорно да су се појавиле несагласности између представника репрезентативних синдиката и послодавца у погледу појединих одредаба Колективног уговора те се је застало са преговорима и позван је представник Агенције за мирно решавање радних спорова. Овај представник је у неколико наврата разговарао са члановима репрезентативних синдиката и послодавцем али како до мирног решења колективног радног спора поводом закључења Колективног уговора није дошло, поступак је обустављен Закључком о обустави поступка од 16.11.2012 године.

Међу странкама је неспорно да је спорни Колективни уговор од 28.09.2012 године потписао само послодавац и Самостални синдикат , док га друга два учесника у преговорима нису потписала, а што се утврђује и из самог Колективног уговора.

Суд је у својству сведока саслушао Гроздић Славицу из Бора, која је у свом исказу навела да је била члан комисије за преговоре око усаглашавања текста спорног

колективног уговора испред Самосталног синдиката, заједно са Војиславом Војићем, синдикат „Независност“ су представљали Гаврић Часлав и Вукашиновић Нинослав, док су индустријски синдикат представљали Рудолф Навијалић и Младен Урсловић те да им је на почетку преговора представник послодавца им је дао одређени текст уговора, на који су они износили примедбе око којих су се углавном усагласили, а остало је само да се усагласе око накнада синдикалних активиста и коефицијената за зараду, а о томе је требало да коначну одлуку донесу економски стручњаци послодавца. Навела је да никада није видела текст колективног уговора око кога су се усагласили, нити текст сада спорног колективног уговора. Даље је навела да је након потписивања спорног уговора схватила да у исти нису унете измене око којих су се договарали, али не може тачно да се сети колико се потписани текст разликовао од онога што су договорили, те да је за Самостални синдикат овај текст уговора потписао Љубиша Миљковић, тадашњи председник синдиката, а остали представници синдиката нису потписали уговор јер се нису сагласили са текстом. Такође је навела да је потписан Протокол о о преговорима за закључење колективног уговора од 05.07.2012. године и да су овај протокол потписали сви представници синдиката и представник послодавца, а у том протоколу је писало да ће се ток преговора свакодневно тонски снимати и на основу тог тонског снимка учесницима преговора је требало да буде достављен записник у писаној форми, што и јесте чињено, али је требало и да добију усаглашени текст после преговора, али тај текст није добила, али на то није изјавила никакав приговор, јер је сматрала да су добили представници синдиката.

Суд је из исказа Вејић Војислава из Бора, саслушаног у својству сведока, утврдио да је пре потписивања колективног уговора приступљено разговорима између представника синдиката и представника послодавца и потписивању протокола о преговорима, те да су започели преговоре о сваком делу већ припремљеног текста колективног уговора који су добили од представника послодавца, те да су сви изнели своје примедбе, које су биле обележене у тексту различитим бојама, како би се знало ко је какву примедбу ставио. Током преговора представници послодавца су се изговарали тиме да они нису овлашћени да прихвате њихове примедбе синдиката, те да ће се о томе послодавац изјаснити накнадно. Даље је навео да им је послодавац прво презентирао текст колективног уговора из 2009. године, а касније су добили уговор из 2012. године, па су расправљали о оба колективна уговора. Коначни текст усаглашеног колективног уговора овај сведок није видео и не зна шта је потписано. Такође је навео да су пре потписивања уследиле промене у Самосталном синдикату, смењен је дотадашњи председник Милутин Неговановић, који је учествовао у преговорима, а постављен је Љубиша Миљковић, који је и потписао уговор, док њега и Милутина Неговановића нико није позвао, нити их је питао да ли је то уговор о коме су преговарали, а он као запослени није могао да оспори потпис Љубише Миљковића. Избори у Самосталном синдикату су били наложени од Регионалног одбора за Источну Србију, и сви који су учествовали у преговорима врло брзо су искључени из преговарачког тима Самосталног синдиката. Није му познато зашто представници осталих синдиката нису потписали уговор.

Из исказа сведока Милутина Неговановића из Бора, суд је утврдио да је о преговорима требало да се сачињавају записници, што је и чињено првих пар дана, а касније су прешли на тонско снимање, али ниједан од ових записника није израђен. У време када су преговори вођени он је био председник самосталног синдиката и био је овлашћен на преговарање и потписивање колективног уговора. Међутим, он је пред крај 31.07.2012. године иступио из преговарачког тима, јер му се није допао начин на који су представници послодавца водили преговоре, тј. зато што су остављали нека решења као у пракси. У Самосталном синдикату су расписани избори док су још трајали преговори и изабран је нови

председник, Љубиша Миљковић, те је он и потписао спорни колективни уговор. Истакао је да му нико није дао на увид, као преговарачу, текст потписаног колективног уговора, већ га је видео на огласној табли и зна да се он разликује од онога о чему су преговарали, нарочито у вези са условима за рад синдиката и зараду. Није му познато зашто представници друга два синдиката нису потписали уговор.

Напред наведене исказе сведока уколико се односе на преговарање о закључењу спорног Колективног уговора и потписивање истог суд је у свему прихватио обзиром да ови искази нису у супротности са напред изведеним писменим доказима.

На основу предлога Колективног уговора, без зарада, од 01.08.2012 године суд утврђује да су синдикати и послодавац у поступку преговарања сачинили предлог Колективног уговора који је евентуално требало допунити одређивањем коефицијента зарада и на основу тога би, усвајањем појединих предлога сваког од синдиката, требало утврдити пречишћен текст Колективног уговора.

Сведок Александар Стојановић из Зајечара, у свом исказу је навео да је био члан радне групе која је учествовала у преговорима и закључењу спорног колективног уговора, иако није члан ниједног синдиката, већ је био члан радне групе по решењу послодавца. Навео је да су се синдикати сагласили међусобно да су сва три синдиката репрезентативна. Даље је навео да се је радна група сагласила око неких чланова колективног уговора, док је за неке чланове радна група тврдила да нису у складу са законом, није постигнута сагласност око зарада и коефицијената и требало је да финансијска директорка да свој предлог у вези са тим. Када му је презентиран предлог колективног уговора од 01.08.2012. године, сведок је потврдио да су о таквом предлогу расправљали и да у том предлогу постоје болдирани чланови око којих се нису сагласили, а да су приликом закључења колективног уговора неки од ових чланова уврштени у спорни колективни уговор, а неки не, али му није познато шта је тачно писало у предлогу, а шта је усвојено. Истакао је да није присуствовао потписивању колективног уговора, али му је познато да је колективни уговор потписао представник Самосталног синдиката, који није учествовао у преговорима, док остали синдикати, који су учествовали у преговорима, нису потписали спорни Колективни уговор.

Исказ овог сведока суд је прихватио као истинит обзиром да је исти у свему сагласан са напред изведеним доказима.

Сведок, Љубиша Миљковић из Бора, у свом исказу је навео да је он и даље председник Самосталног синдиката, јер тај синдикат није огранак ниједног другог синдиката, а на скупштини је донета одлука Самосталног синдиката да се овај синдикат припоји Синдикату рудара Србије, а он је изабран за председника Синдиката рудара и овај синдикат не припада ниједном синдикату, већ је регистрован као самостални синдикат. Такође је тврдио да он може да буде председник два синдиката, да су о томе донете одлуке од 22.08.2012. године. Синдикат рудара Србије уписан је решењем Министарства за рад, запошљавање и социјалну политику. Даље је навео да је, када је августа 2012. године дошао на чело Самосталног синдиката, постојала комисија од три синдиката РТБ-а и представника послодавца, која је расправљала о закључивању колективног уговора, у којој он није учествовао, да је дошло до неспоразума између њих и да је покушано мирење, али да нису постигли никакав договор. Сведоку је познато да је довољно да само један синдикат потпише споразум да би био валидан, те је он септембра 2012. године пред пуном салом на Јами потписао спорни колективни уговор, као и да је знао да су међу преговарачима биле спорне

одлуке за плаћене функције представника синдиката, али да је он сматрао да је много да се издваја 3 милиона динара за плаћене синдикалне функције, те је тај члан из спорног колективног уговора избачен, и такав уговор је он потписао, јер је сматрао да је то најбоље решење. Пре потписивања Колективног уговора није постигнута сагласност између синдиката и представника послодавца око коефицијента за одређивање плата, а касније је сагласност постигнута између синдиката који је он представљао и послодавца и тако је потписан колективни уговор. Истакао је да су му биле познате одредбе колективног уговора који је потписао, као и да приликом потписивања овог колективног уговора, нису узете у обзир одредбе Гранског колективног уговора за металску индустрију, обзиром да синдикат који он представља није члан ниједног Гранског синдиката на нивоу републике. У време потписивања спорног колективног уговора он био легитимни представник самосталног синдиката, а његова легитимност никада није довођена у питање. Посведочио је да сматра да остали представници синдиката нису потписали уговор јер није постигнут договор о плаћеним функцијама представника синдиката. Навео је да му није позната садржина Колективног уговора од 01.08.2012. године, који му је презентираан.

Из исказа сведока Радошевић Небојше из Бора, суд је утврдио да је сведок био на месту директора РТБ-а од јула 2010. године, а у другој половини године почели су преговори око закључења колективног уговора са сва три синдиката, за које је пословодство сматрало да су репрезентативна, те да је образована комисија за преговоре. Између чланова синдиката је дошло до размимоилажења у мишљењима око израде колективног уговора, тако да је позват миритељ из Београда, који је након неколико састанака дошао до закључка да мимоилажење не постоји између послодавца и представника синдиката, већ између представника самих синдиката и то око тога да ли функције у синдикату треба да буду плаћене или не. Став Самосталног синдиката био је да накнаде за ове функције буду исплаћиване из сопствених средстава синдиката, док су друга два синдикат сматрала да би требало да се плаћају из средстава РТБ-а. Истакао је да он није био члан групе за преговоре, али је био упознат са радом групе и њему је правна служба рекла да је довољно да колективни уговор потпише само један репрезентативни синдикат, као и да су приликом потписивања били присутни представници сва три синдиката, али да је колективни уговор потписао само представник Самосталног синдиката, док су остали одбили да потпишу. Навео је да му није позната садржина Колективног уговора од 01.08.2012. године, који му је презентираан. Такође је навео да је постојао протокол закључења колективног уговора, али се не сећа да ли га је он потписао.

Ценећи исказе сведока Љубише Миљковић и Радошевић Небојше суд налази да су спорни Колективни уговор потписали представник једног репрезентативног синдиката и послодавац, а да су у поступку закључења Колективног уговора учествовали и представници друга два репрезентативна синдиката, да је сведок Љубиша Миљковић знао да одредбе спорног Колективног уговора нису у сагласности са одредбама Гранског Колективног уговора за металску индустрију, али према наводима овог сведока Самостални синдикат није огранак Самосталног синдиката металаца Србије те стога Колективни уговор који овај синдикат потпише не мора бити у сагласности са Гранским колективним уговором нити га одредбе Гранског колективног уговора обавезују. Како је из напред изведених доказа суд нашао да одредбе Гранског Колективног уговора за металску индустрију обавезују и РТБ Бор на основу одлуке Министра за рад и социјалну политику од 23.04.2012 године, а да је Самостални синдикат огранак Самосталног синдиката металаца Србије, на основу Одлуке о приступању Самосталном синдикату металаца Србије то се искази ових сведока не могу прихватити.

Одредбом чл.254. Закона о раду предвиђено је да су учесници у закључивању Колективног уговора дужни да преговарају, јер је Колективни уговор као и сваки други уговор производ сагласности воља оних који га закључују. Пошто се до те сагласности може доћи једино споразумевањем закон не прописује дужност закључивања Колективног уговора, већ обавезу преговарања, јер како ће процес преговарања тећи и како ће бити окончан зависи искључивао од учесника у преговору и успешности преговарања. Колективни уговор је производ компромиса у којем преговарачи износе и заступају ставове учесника у закључивању Колективног уговора, а у случају да се не постигне договор постоји могућност образовања арбитраже за решавање спорних питања у смислу Закона о мирном решењавању Колективних спорова. Колективни уговор у поступку доношења и преговарања, не доноси се изгласавањем већ се закључује у поступку преговарања и за његово закључење потребно је да се оно што је било предмет усаглашавања изрази и у писаној форми. Одредбе Закона о раду не предвиђају дужност и обавезу закључења Колективног уговора, већ само обавезу преговарања те је уговор закључен између послодавца и туженог Самосталног синдиката, као једног од репрезентативних синдиката који су учествовали у поступку преговарања за закључење Колективног уговора, обзиром да није постигнута сагласност свих учесника колективног преговарања не може да произведе правно дејство, без обзира што је постигнута сагласност појединих учесника у колективном преговарању.

Чланом 262. Закона о раду прописано је да Колективни уговор код послодавца обавезује и оне запослене који нису чланови синдиката потписника Колективног уговора. Колективни уговор закључују синдикати који су репрезентативни али исти када буде објављен примењује се на све запослене без обзира да ли су чланови од неког од ових синдиката, дакле обавезује све запослене код послодавца.

Закључењем протокола о преговорима за закључење Колективног уговора од 05.07.2012 године странке су пристале и сагласиле се са тиме ко све учествује у преговорима за закључење Колективног уговора, са коликом бројем чланова и на који начин ће се вршити преговори о закључењу Колективног уговора те стога послодавац није могао закључити правоваљани Колективни уговор само са једним репрезентативним синдикатом. Закључењем протокола послодавац је признао право преговарања свим репрезентативним синдикатима те је око закључења Колективног уговора и потписивања истог са свима требало да постигне сагласност са свима и исти потпишу сви преговарачи. Послодавац би евентуално могао да потпише Колективни уговор само са појединим од репрезентативних синдиката само у случају да није са свима закључио протокол о преговорима. Закључен протокол о преговорима за закључење Колективног уговора обавезује послодавца на преговарање са свим учесницима у преговорима, са свим синдикатима који су закључили протокол, на усаглашавање ставова са свим учесницима у преговорима, а потом и на потписивање Колективног уговора са свим преговарачима.

На основу свега напред наведеног суд налази да спорни Колективни уговор, обзиром да није потписан од стране свих учесника у преговорима не може производити правно дејство и да је као такав ништав, те је стога и одлучено као у изреци пресуде под I.

На основу решења Агенције за привредне регистре од 25. 12. 2012. године утврђује се да је овим решењем Агенција за привредне регистре одбацила регистрациону пријаву промене назива код РТБ група рудници бакра ДОО Бор у реструктурирању која се односи на промену законског заступника. Решењем Агенције за привредне регистре од 7. 2. 2013. године усвојена је регистрациона пријава и промењен законски заступникна тај начин што је брисан Небојша Радошевић, а уписан Живорад Петровић. Ценећи ове изведене доказе

суд налази да исти нису од утицаја на исход ове правне ствари обзиром да је решење Агенције за привредне регистре само решење којим се врши упис већ постојеће чињенице или стања, те као такво представља решење деклараторног карактера. У тренутку закључења спорног Колективног уговора законски заступник послодавца био је Небојша Радошевић и то међу странкама није било спорно. Осим тога Небојша Радошевић није учествовао у преговарању о закључењу колективног уговора већ само на основу своје функције исти потписао, као представник послодавца.

Тужиоци су ставили и захтев за издавање привремене мере којом су тражили да суд стави ван снаге одредбе чланова 27.,30.,48.,50.,68.,70.,71.,83.,94.,чл.105.ст.4.алинеја б., чл.138.ст.2. и ст.4.,чл 173 и чл.188.Колективног уговора код послодавца јер нису у сагласности са одредбама Посебног – Гранског колективног уговора за металску индустрију Србије од 13. 12. 2012. године, те навели у чему се састоји њихова противречност или несагласност.

Одлучујући о овом захтеву суд налази да је исти основан само у односу на чл. 173. обзиром да је овим чланом прописано, између осталог да послодавац представнику запослених за време обављања функције и две године по престанку функције, може отказати уговор о раду, уз сагласност министарства ако овај одбије понуђени посао у смислу чл 28 Уговора, што значи у колико одбије да потпише измену уговора о раду. По оцени суда на овај начин је послодавац у могућности да злоупотреби свој повлашћени положај који му својство послодавца пружа те представнику запослених понуди друго радно место и измену уговора о раду у смислу чл 28. уговора, не у циљу који предвиђа Уговор већ у циљу злостављања и давања отказа услед непотписивања измена уговора о раду, те на тај начин представнику запослених, који „није послушан“ нанети ненадокнадиву штету.

Осталим члановима чије се стављање ван снаге тражи привременом мером регулишу се радно време, одмори и одсуства, исплата регреса и отпремнина приликом одласка у пензију, исплата зараде из добити предузећа, исплата отпремнине приликом проглашења радника за технолошки вишак и обезбеђење техничких услова за рад синдиката, а према оцени суда применом ових чланова ни једном од радника не би била нанета ненадокнадива штета, нити је тужилац ову штету током поступка доказао. Осим предњег, у већини случајева у овим члановима радницима су дата већа права него што је то учињено Посебним колективним уговором, а ради се углавном о правима кооја се односе на новчана потражива.

Одлука као у изреци под II пресуде донета је у смислу чл 285 и чл. 290. закона о извршењу и обезбеђењу.

Одлука о трошковима поступка донета је у смислу чл. 153. ЗПП. Ради се о трошковима за састав тужбе и заступања Индустриског синдиката од стране адвоката и трошковима за једно заступање синдиката „Независност“ од стране адвоката. Суд је тужиоцима признао трошкове по тарифном броју 8 Адвокатске тарифе у износу од 9000 динара за састав тужбе и 10500 динара за једно заступање, а не како су то прецизирајући захтев о трошковима тражили. Пуномоћнику Индустриског синдиката признати су трошкови за четири заступања и састав тужбе по АТ, што укупно износи 51.000,00 динара, а синдикату „Независност“ за једно заступање од стране адвоката у износу од 10.500,00 динара. На накнаду трошкова обавезана су оба туженика обзиром да је тужени Самостални синдикат тужбени захтев признао тек на претпоследњем рочишту.

Суд је извео и доказ читањем захтева за стављање ван снаге спорног колективног уговора РББ од 27. 9. 2012. али овај изведени доказ није од утицаја на исход спора обзиром да се тужбом тражи поништај колективног уговора, што аутоматски значи да до његовог споразумног стављања ван снаге није дошло. Суд је одбио предлог пуномоћника туженог РББ-аза саслушањем сведока предложених на последњој расправи у смислу чл 314 ЗПП, обзиром да се трежило саслушање сведока који су учествовали у поступку преговарања и закључења спорног колективног уговора, а чија имена су наведена у Решењу о именовану одбора за преговоре ради закључивања колективног уговора код послодавца од 04. 07. 2012. које је тужилац приложио као доказ уз тужбу, која је достављена туженику, а која би осим тога пуномоћнику послодавца морала да буду позната, јер се ради о члановима комисије именованим од стране послодавца.

На основу свега напред наведеног суд је одлучио као у изреци пресуде.

Судија
Соња Филиповић, с. р.

ПРАВНА ПОУКА: Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 8 дана од дана пријема исте Апелационом суду у Београду, а преко овог суда.